

2. W razie stwierdzenia w wyniku kontroli, że przedsiębiorstwo pobrało dotację w nadmiernej wysokości, dyrektor okręgowego zarządu wydaje decyzje o zwrocie nadmiernie pobranej kwoty wraz z należnymi odsetkami za zwłokę.

3. W razie stwierdzenia w wyniku kontroli, że obowiązująca stawka dotacji wymaga obniżenia z przyczyn określonych w § 8 ust. 1 pkt 2, § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 uchwały lub w § 4 ust. 3 i 4 oraz § 5 ust. 1 i 2 zarządzenia, dyrektor okręgowego zarządu zawiadamia o tym naczelnego dyrektora zjednoczenia (dyrektora przedsiębiorstwa podległego bezpośrednio ministrowi) i Ministerstwo Finansów.

4. Jeżeli stawkę dotacji, o której mowa w ust. 3, ustalił naczelnny dyrektor zjednoczenia, obowiązany jest on dokonać w ciągu 30 dni od daty tego zawiadomienia odpowiedniego obniżenia tej stawki bądź zawiadomić w tym terminie Ministra Finansów, właściwego ministra i dyrektora okręgowego zarządu o przyczynach, dla których nie dokonał obniżenia stawki dotacji.

§ 14. 1. Organ resortowej kontroli gospodarczej lub bank finansujący, który stwierdzi w wyniku kontroli, że:

- 1) przedsiębiorstwo pobrało dotację w nadmiernej wysokości,

- 2) obowiązująca stawka dotacji wymaga obniżenia z przyczyn określonych w § 8 ust. 1 pkt 2, § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 uchwały lub w § 4 ust. 3 i 4 oraz § 5 ust. 1 i 2 zarządzenia,

- 3) przedsiębiorstwo lub centrala zjednoczenia sporządziły nieprawidłowo kalkulację kosztów artykułów, na które pobierane są dotacje, lub sprawozdanie z rentowności wyrobów (grup wyrobów),

- 4) centrala zjednoczenia lub przedsiębiorstwo podległe bezpośrednio ministrowi sporządziły nieprawidłowo półroczne lub roczne sprawozdanie z otrzymanych dotacji,

zawiadamia o tym, w terminie 10 dni od dnia zakończenia kontroli, dyrektora okręgowego zarządu właściwego dla przedsiębiorstwa (centrali zjednoczenia), w którym przeprowadzono kontrolę.

2. Przepisy § 13 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 listopada 1970 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania i kontroli dotacji przedmiotowych (Monitor Polski Nr 40, poz. 304).

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do dotacji przedmiotowych należnych za okres od dnia 1 stycznia 1979 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

43

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI MATERIALOWEJ

z dnia 29 stycznia 1979 r.

w sprawie kryteriów zaliczania inwestycji do inwestycji modernizacyjnych w jednostkach handlu wewnętrznego zaopatrzeniowego.

Na podstawie § 2 ust. 2 uchwały nr 181 Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1977 r. w sprawie zasad realizacji inwestycji modernizacyjnych (Monitor Polski Nr 36, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do handlowych jednostek obrotu towarowego gospodarki społecznej, których działalność podstawowa jest zaliczona w obowiązującej klasyfikacji Głównego Urzędu Statystycznego do gałęzi „handel wewnętrzny zaopatrzeniowy“.

2. W jednostkach, o których mowa w ust. 1, do inwestycji modernizacyjnych zalicza się inwestycje odpowiadające kryteriom określonym w załączniku do zarządzenia.

§ 2. W jednostkach organizacyjnych, które niezależnie od działalności handlowej prowadzą działalność w dziale „przemysł“, przy kwalifikowaniu inwestycji obowiązują kryteria ustalone w zarządzeniu nr 66 Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1977 r. w sprawie kryteriów i podziału inwestycji modernizacyjnych w przemyśle (Monitor Polski Nr 36, poz. 183), a w jednostkach prowadzących działalność w innych gałęziach obowiązują odpowiednie kryteria ustalone przez ministrów, którzy te gałęzie koordynują.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Materialowej: *E. Szyr*

Załącznik do zarządzenia Ministra Gospodarki Materialowej z dnia 29 stycznia 1979 r. (poz. 43).

KRYTERIA ZALICZANIA INWESTYCJI DO INWESTYCJI MODERNIZACYJNYCH ORAZ ICH PODZIAŁU W JEDNOSTKACH HANDLU WEWNĘTRZNEGO ZAOPATRZENIOWEGO

§ 1. 1. Przez inwestycje modernizacyjne w istniejących obiektach przedsiębiorstw jedno- i wielozakładowych, których podstawowa działalność została zaliczona do gałęzi „handel wewnętrzny zaopatrzeniowy“, należy rozumieć przedsięwzięcia (zadania inwestycyjne) podejmowane w celu podniesienia technicznego i ekonomicznego poziomu obrotu towarowego oraz poprawy efektywności gospodarowania w drodze unowocześnienia wyposażenia technologicznego i pomocniczego w ramach posiadanej powierzchni handlowej i magazynowej.

2. Pod względem struktury rzeczowej inwestycje modernizacyjne powinny w zasadzie polegać na zakupach lub odpłatnym przemieszczeniu z innych jednostek gospodarczych maszyn, urządzeń, aparatury, środków transportowych i innych składników wyposażenia technologicznego i usługowo-pomocniczego wraz z niezbędnymi w tym zakresie robotami budowlano-montażowymi, w celu zastąpienia (odtworzenia) jednostek wycofywanych z eksploatacji na skutek zużycia fizycznego lub ekonomicznego bądź w celu uzupełnienia posiadanej wyposażenia w ramach

istniejących powierzchni handlowo-magazynowych i usługowych. W szczególności do inwestycji modernizacyjnych zalicza się zadania polegające na:

- 1) mechanizacji prac przeładunkowych i procesów magazynowania,
- 2) przebudowie bądź adaptacji (w istniejących budynkach) pomieszczeń na cele handlowo-magazynowe i usługowe wraz z ich wyposażeniem technologiczno-eksploatacyjnym, zapewniającym poprawę wyników prowadzonej działalności,
- 3) poprawie warunków techniczno-eksploatacyjnych funkcjonowania istniejących obiektów podstawowych m.in. przez:
 - a) usprawnienie transportu w wyniku przebudowy bądź rozbudowy dróg wewnętrznych, stanowisk przeładunkowych w granicach dotychczasowej lokalizacji (obiektu podstawowego),
 - b) przebudowę lub budowę wag samochodowo-kolejowych na terenie prawnie użytkowanym przez zakład,
 - c) adaptację, przebudowę lub niewielką rozbudowę (do 20% powierzchni) pomieszczeń magazynowo-składowych przeznaczonych na przechowywanie materiałów, surowców wtórnych, sprzętu i opakowań, w tym również rozbudowę lub budowę wiat o lekkich konstrukcjach,
 - d) adaptację, przebudowę lub niewielką rozbudowę (do 20% powierzchni) zaplecza warsztatowo-rentowego i socjalnego,
 - e) wymianę, adaptację lub przebudowę instalacji sygnalizacyjnych oraz urządzeń zabezpieczenia przeciwpożarowego, a także urządzeń związanych z ochroną środowiska naturalnego,
- 4) przebudowie posiadanych powierzchni użytkowych przez odwodnienie, niwelację i utwardzanie placów składowych,
- 5) przebudowie oświetlenia napowietrznego na kablowe,
- 6) przebudowie sieci ciepłych i kanalizacji,
- 7) przebudowie torów istniejących bocznic kolejowych.

3. Nakłady na inwestycje odtworzeniowo-modernizacyjne mogą obejmować:

- 1) koszty zakupu maszyn i urządzeń,
- 2) koszty demontażu oraz rozbiórki urządzeń technologicznych i instalacji, podlegających wymianie,
- 3) koszty montażu nabywanych maszyn i urządzeń technologicznych wraz z niezbędnymi robotami instalacyjnymi i adaptacyjnymi w istniejących obiektach (budynkach i budowlach),
- 4) koszty adaptacji lub przebudowy istniejących sieci urządzeń instalacyjnych (energetycznych, ciepłych, wodnych, kanalizacyjnych, telekomunikacyjnych, transportowych itp.), łącznie z ewentualną przebudową lub rozbudową bądź budową odpowiednich obiektów pomocniczych, z uwzględnieniem wymagań technologicznych i eksploatacyjnych nowo instalowanego wyposażenia,
- 5) koszty wykonania innych robót budowlano-montażowych, niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania zmodernizowanego wyposażenia technologiczno-produkcyjnego, handlowo-magazynowego lub usługowo-produkcyjnego i zachowania wymaganych warunków bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony środowiska,

- 6) inne koszty bezpośrednio związane z podejmowaną inwestycją modernizacyjną, przewidziane w jej dokumentacji projektowej (np. koszty opracowania dokumentacji, sprawowania nadzoru autorskiego itp.),
- 7) całość kosztów inwestycyjnych w razie realizacji zadań wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 2 i 3.

4. W dziedzinie poprawy socjalnych warunków pracy inwestycje modernizacyjne mogą obejmować również niezbędne nakłady na roboty i zakupy wyposażenia, związane z adaptacją obiektów i pomieszczeń zwalnianych — w wyniku przeprowadzonej modernizacji — z użytkowania handlowo-magazynowego bądź usługowego na cele socjalne — w zakresie ustalonym w dokumentacji projektowej zatwierdzonej przez właściwy organ. Nie może być włączona do zakresu inwestycji (zadań modernizacyjnych) budowa nowych obiektów socjalnych zlokalizowanych zarówno poza terenem, jak i na terenie zakładów. Tego rodzaju budowę traktuje się jako odrębne zadanie inwestycyjne, podlegające zasadom planowania i finansowania, obowiązującym przy realizacji inwestycji socjalnych.

5. Inwestycje modernizacyjne nie powinny powodować przyrostu zatrudnienia liczonego na jedną zmianę, a nowo wprowadzane wyposażenie technologiczne, technologiczno-produkcyjne i usługowe powinno charakteryzować się lepszymi wskaźnikami techniczno-ekonomicznymi, zapewniającymi po modernizacji wzrost wydajności pracy i usług.

§ 2. Inwestycje modernizacyjne w zależności od zakresu przeprowadzonej modernizacji dzielą się na:

- 1) odtworzeniowo-modernizacyjne,
- 2) generalne modernizacje, zaliczone w systemie planowania i finansowania do grupy inwestycji rozwojowych.

§ 3. 1. Do inwestycji odtworzeniowo-modernizacyjnych zalicza się zadania, które spełniają następujące warunki:

- 1) cykl realizacji zadania nie przekracza 12 miesięcy,
- 2) udział robót budowlano-montażowych (z wyłączeniem montażu maszyn i urządzeń) nie przekracza 15%, z wyjątkiem zadań wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 3, dla których udział robót budowlano-montażowych nie może przekraczać udziału tych robót w razie budowy nowego podobnego obiektu (urządzenia),
- 3) wartość kosztorysowa zadania nie przekracza 20 mln zł, a zadań wymienionych w § 1 ust. 2 pkt 2 i 3 — 10 mln zł,
- 4) jeżeli program zadania modernizacyjno-odtworzeniowego jest realizacyjnie podzielony i umożliwia sukcesywne uzyskiwanie wymiernych efektów gospodarczych, całość tego zadania powinna być podzielona na poszczególne zadania odpowiadające etapowym efektom.

2. Jeżeli zadanie inwestycyjne przekracza jedną z wymienionych w ust. 1 wielkości, właściwy minister lub kierownik urzędu centralnego może w uzasadnionych wypadkach wyrazić zgodę na zaliczenie tego zadania do inwestycji odtworzeniowo-modernizacyjnych, pod warunkiem że przekroczenie nie jest większe niż:

- 1) w odniesieniu do cyklu realizacji — 4 miesiące,
- 2) w odniesieniu do udziału robót budowlano-montażowych — 5%.

3. Inwestycje modernizacyjne przekraczające wielkości graniczne ustalone w ust. 1 i 2 zalicza się do generalnej modernizacji.

§ 4. 1. Do generalnej modernizacji należy zaliczać zadania inwestycyjne polegające na kompleksowej zmianie technicznego wyposażenia obiektu handlowo-magazynowego (bazy magazynowej bądź poszczególnych magazynów usługowo-produkcyjnych) wraz z niezbędnymi w tym zakresie robotami budowlano-montażowymi w ramach posiadanej powierzchni handlowo-magazynowej i spełniające następujące warunki:

- 1) cykl realizacji nie przekracza długości cyklu normalnego obowiązującego dla takich samych lub podobnych obiektów nowych,
- 2) udział robót budowlano-montażowych (z wyłączeniem montażu maszyn i urządzeń) w wypadku mechanizacji procesów magazynowania nie przekracza 25%, z wyjątkiem zadań, w których udział robót budowlano-montażowych nie może przekraczać udziału tych robót w razie budowy nowego, podobnego obiektu (urządzenia),
- 3) efektywność inwestycji (mierzona okresem zwrotu nakładów liczoną według obowiązujących wytycznych branżowych) jest wyższa lub co najmniej równa efektywności porównywalnego wariantu, polegającego na budowie nowego lub rozbudowie analogicznego obiektu.

2. Jeżeli zadanie inwestycyjne nie spełnia jednego z warunków, o których mowa w ust. 1, traktuje się je jako rozbudowę.

3. Jeżeli program przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na generalnej modernizacji jest realizacyjnie podzielny i umożliwi sukcesywne uzyskiwanie wymiernych efektów gospodarczych, całość tego przedsięwzięcia powinna być podzielona na poszczególne zadania, odpowiadające etapowym efektom.

§ 5. W ramach większych przedsięwzięć inwestycyjnych, których program (założenia techniczno-ekonomiczne) obejmuje łącznie modernizację i rozbudowę zakładu, z wewnętrznym podziałem na poszczególne zadania, do inwestycji odtworzeniowo-modernizacyjnych należy zaliczać zadania spełniające kryteria określone w § 1—4.

§ 6. 1. Kryteria zaliczania inwestycji do modernizacyjnych oraz ich podziału stosuje się w programowaniu, projektowaniu, planowaniu, finansowaniu oraz sprawozdawczości z realizacji inwestycji, poczynając od planu na 1979 r.

2. Inwestycje modernizacyjne spełniające ustalone kryteria korzystają z uprzywilejowań przewidzianych w systemie planowania, kredytowania, zlecenia robót i dostaw oraz nagradzania uczestników procesu inwestycyjnego, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

44

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 2 lutego 1979 r.

w sprawie pierwszeństwa z imprez organizowanych na terenach Międzynarodowych Targów Poznańskich.

Na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 78 ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. Nr 43, poz. 272), art. 18 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73) i § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wystawienie wynalazku lub wzoru użytkowego na następujących imprezach:

- 1) Giełdzie Krajowej „Wiosna 79”, odbywającej się od dnia 12 marca 1979 r. do dnia 16 marca 1979 r.,
- 2) imprezie pn. „Międzynarodowy Salon Techniki Napędowej i Automatyzacji Miejsca Pracy «Dynamotechnika»”, odbywającej się od dnia 7 kwietnia 1979 r. do dnia 11 kwietnia 1979 r.,
- 3) imprezie pn. „Międzynarodowy Salon Przemysłu Rozrywkowego «Intersonic»”, odbywającej się od dnia 5 maja 1979 r. do dnia 8 maja 1979 r.,
- 4) Międzynarodowych Targach Poznańskich, odbywających się od dnia 10 czerwca 1979 r. do dnia 19 czerwca 1979 r.,
- 5) Targach Krajowych „Jesień 79”, odbywających się od dnia 9 września 1979 r. do dnia 15 września 1979 r.,
- 6) Międzynarodowej Ekspozycji Maszyn Poligraficznych „Poligrafia” oraz imprezie pn. „Międzynarodowy Salon Techniki Pakowania i Magazynowania «Taropak»”, odbywających się od dnia 14 października 1979 r. do dnia 19 października 1979 r.

daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwanym dalej „Urzędem Patentowym”, patentu na wynalazek lub prawa ochronnego na wzór użytkowy z pierwszeństwem według daty

ich wystawienia na tych imprezach w wymienionych wyżej okresach.

2. Wystawienie wzoru zdobniczego na imprezach określonych w ust. 1 daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym rejestracji wzoru zdobniczego z pierwszeństwem według daty jego wystawienia.

3. Zamieszczenie znaku towarowego na towarze wystawionym na imprezach określonych w ust. 1 daje prawo do uzyskania rejestracji znaku towarowego z pierwszeństwem według daty wystawienia towaru.

§ 2. 1. Przyznanie pierwszeństwa w wypadkach, o których mowa w § 1 ust. 1, następuje z zachowaniem warunków określonych w § 13 zarządzenia Prezesa Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 21 grudnia 1972 r. w sprawie ochrony wynalazków i wzorów użytkowych (Monitor Polski z 1973 r. Nr 1, poz. 4) oraz w § 2 ust. 2 załącznika do wymienionego zarządzenia.

2. Przyznanie pierwszeństwa w wypadkach, o których mowa w § 1 ust. 2 i 3, następuje z zachowaniem warunków określonych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1963 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w przypadkach wystawienia wynalazku i wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na takiej wystawie (Dz. U. z 1963 r. Nr 23, poz. 133 i z 1972 r. Nr 54, poz. 351).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: J. Szomański